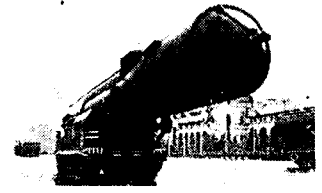

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

גדול, כנראה, כוחה של תחזית מודיעינית. בשלהי קיץ 1965 פרסם בטאון אמריקאי רבי-השפעה ניתוח של התפתחות הטילים האחרונה בבריה"מ. מסקנתו היתה: "בקרוב יהיה בידי הסובייטים טיל דומה ל"מיניטמן" האמריקאי. והשמעות: "מתקרבת התאזנות איום הטילים האמריקאי — סובייטי". טיל סובייטי חדש זה, שיופעל בדלק מוצק, יוסתר ב"פירים" עמוקים, כך שלא יהיה פגיע להרעשת-פתע. מעתה יהיה מסוכן מדי לשני הצדדים לפתוח במלחמה גרעינית-טילית. אם ייאלצו המעצמות להיאבק בכוחות "מקובלים" — תעמוד ארה"ב במצב קשה למדי. ההשערה, שבידי ברה"מ טיל מקביל ל"מיניטמן", התאמתה ב"מצעד-אקטובר" המסורתי בככר-האדומה, ב-7 בנובמבר 1965. הקורא במאמר-התחזית הנ"ל (עמ' 3) ייטיב להבין את משמעות הכתבה ממסדר-גובמבר (עמ' 6). הטילים החדשים יהיו ודאי בין הגורמים, שיעצבו את יחסי-הכוחות בין המעצמות בשנים הקרובות; אך אין ספק שאינם עדיין ה"מלה האחרונה" במירוץ-בטחון קדחתני זה.

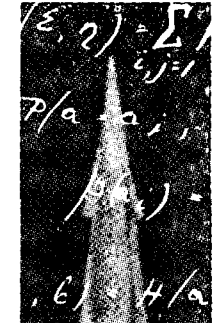
לפני שנים נמרד כוח-שריון לפי מספר הטנקים שבו — ולפי טיבם, (וכמוזמן — גם לפי טיבם של הלוחמים). העתונות מצביעה על יחסי-כוחות מספריים בין מדינות "וגושים". אך מה התפתח להערכת מספרים אלה? מומחה בשטח זה, ר. מ. אגונוקביץ, הציג ב"מערכות" (חוב' קס"ט) את מגמות-היסוד בפיתוח השריון בשנים הקרובות. אך כיצד בדיוק מתבטאות מגמות אלו בדגמי הטנקים הקיימים בפועל? מהם שיקולי המדינות, הבאות כיום לבחור באחד מאלה? מהם הישגיו האפשרויות העצמאיות של הצד-שכנגד? שאלות אלו חיוניות לא רק לשריונאי, אלא לא-פחות לרגלי, לתותחן, לחימושי, לפלס-סדה; ובעצם — אף לאיש חיל-האוויר. נסיון להציג חלק חשוב משאלות אלו ניתן למצוא בסקירה "טנק מול טנק" (עמ' 8). הסקירה כתובה, מנקודת-המבט של גאט"ו" (מקורה — אמריקאי), ואין היא מכלילה בהשוואתיה את הטנק הסובייטי דאחרון — T-62, שודאי ישפיע במשהו על יחסי-הסיכויים בהתמודדות. אך סיכום ברור וענייני זה שב"טנק מול טנק" — ראוי הוא לעיון כלל הקוראים הצבאיים: מן המימים ועד לרמטכ"לים.

כימינו מאפשרות עצמת-האש והאזיריה לגבור על מבשולי-קרקה, שעכבו את הצבאות בדורות קודמים. בכליאות, נזקקים אנו הרבה לטקטיקה — האמנות המלמדת אותנו כיצד להשתמש בפני-הקרקה, בבליטותיה ובשקיעתה. ה"הרהור הטקטי", שברשימתו של סא"ל זאב (עמ' 23) על סוגית המדרון האחורי, הוא הרהור מענין ופורה; אולי דוקא משום-כך, שאין תשובה אחת ויחידה לשאלה שהוא מציג. גורם חשוב אחד אולי לא הובלט דיו ברשימה זו: ההפסקה הפתאומית שעלולה לחול באש המסייעת לתוקפים, מן הרגע בו הם נמצאים מעבר למדרון-הקדמי, בשטח שאינו ניתן עוד לצפייה. בעבר היה זה אחד ממקורות-הכוח העיקריים של ה"הגנה-במדרון-האחורי". כיום ישנה השפעה לכמה גורמים חדשים: תצפית-אוויר; אש-מרגמות מפותחות (ביחוד, כשה-מדובר בהתקפות בקנה-מידה מצומצם יחסית); ארטילריה מתנייעת-משוריינת; ואולי בעיקר טנקיליווי. אך גם למגן בשיטה זו אפשרויות נוספות — ואין זה פשוט לקבוע כיצד יפול דבר בין השניים. המערכת חשמה לתגובות של קוראים-יכרותים בסוגיה זו.

כמתקדמות שבארצות-המערב — בריטניה, צרפת, ארה"ב — מורגש בשנים האחרונות מאבק בין שתי גישות: זו ההומניסטית-הקלאסית, תרבותה המסורתית של השכבה העילית, המושתתת בעיקר על מדעי-הרוח — וזו הגשמית-טכנולוגית, המושתתת בעיקרה על המדעים המדויקים, שהתפתחו בדורות האחרונים בצורה מסחררת. איון מן השתיים צריכה להיות הקובעת מעתה? יש טוענים, כי השתיים אינן אלא שני צדדים של מעגל-חיינו; אין ספק שכך הוא הדבר בתחום הצבאי. במרכז המסורת הצבאית ניצב הגורם האנושי: נכונות-הקרב של הלוחם, תפיסתו ותושייתו של המפקד, שכלו הקר של המתכנן, תכונתו המגנטית של המנהיג — רק הם ויקחם לענין המשותף, האנושי, החברתי, הלאומי, עשויים להוליד את המעשה המשותף, הגדול. גם בעתיד יהיה הגורם האנושי את טעמה של כל מלחמה שהיא, ויאפשר את השגת תכליתה. אך בדורנו החריפה שאלת האמצעים, אשר עצמתם גברה פי-מאה ופי-אלף, ושאלת השליטה (הן טכנית וידענית — והן פיקודית) בהם. הסקירה שעובדה בידי רס"ג ל. מרחב (עמ' 26) מציגה גורם מרכזי גם בהבנת אמצעי-הלחימה של היום וגם ביכולת-הפעלתם: המתמטיקה, על ענפיה השונים, ה"קטלוג" התמציתי שבסקירה, כמוהו ב"הזמנה להכרות" עם שבט ענף זה של צאצאי המתמטיקה המעשית כת זמננו.

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?